

อดทน ผ่านหนาว ผ่านร้อน มาได้เกือบครึ่งปีแล้ว รุ่นพระ!!! ยังมีเกิด “แผ่นดินไหว” ที่ภาคเหนือ มีจุดศูนย์กลางอยู่ที่ อ.พาน จ.เชียงราย แต่รุนแรงขนาดคนกรุงยังรู้สึกได้ ทั้งส่งผลให้บ้านเรือนประชาชนหลายร้อยหลังคารือน รวมถึงโบสถ์สถานในภาคเหนือเสียหายจำนวนมาก

ข้าราชการถึงวันนี้เร่งตั้งไทม์ไลน์มาหกเดือนอีกเป็นระลอกๆ ขวเขวบ้านในหลายอำเภอต้องคล้อยในภาวะอภิวินาศยิ่งๆ “ปอม ปอม เกร็ด” ก็ขอฝากความห่วงใย และส่งกำลังใจไปช่วยขอให้เหตุการณ์ร้ายๆ เข้าสู่สภาวะปกติโดยเร็วจะที่ว่าแล้วก็ขอเก็บเรื่อง ปวดเขตมาเข้าเรื่องราวดีๆ ของน้องๆ นักศึกษาปี 4 คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยทั่วประเทศ รวม 38 ชีวิต ที่ใช้งานศิลปะมาพัฒนาชุมชน ภายใต้กิจกรรมสถาปัตยกรรมเพื่อชุมชน “โครงการศึกษารูปแบบ

ทางศิลปวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชุมชนยั่งยืนกรณีศึกษาสถาปัตย์ชุมชนมินบุรี” โดยการสนับสนุนของสำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัยกระทรวงวัฒนธรรม “ปอม ปอม เกร็ด” สืบรู้ว่า น้องๆ ได้รับ

การถ่ายทอดองค์ความรู้จาก อ.ปณมา หุ่นรักษ์วิทย์ ศิลปินศิลปารท สาขาสถาปัตยกรรม พร้อมด้วยผู้ทรงคุณวุฒิ ในการนำความรู้ด้านสถาปัตยกรรม

มาใช้ในการพัฒนาชุมชนได้อย่างแท้จริงและยั่งยืน โดยต้องเข้าคอร์สฝึกอบรมภาคทฤษฎี 5 วัน และปฏิบัติงานจริงร่วมกับผู้อยู่อาศัยในชุมชนอีก 40 วัน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้จริง และปฏิบัติงานได้จริง ตรงกับความต้องการของชุมชน

เปิดประเด็นเรียกน้ำย่อย แต่มีสุเหมือนจะยังไม่เพียงพอ “ปอม ปอม เกร็ด” เลยไปจดตัว **หนุ่ม เซอร์-สาวคิส** ที่ตัวแทนน้องๆ ที่เข้าร่วมโครงการมาจะลี้เกียจถึงกิจกรรมต่างๆ กันเลย

หนุ่มสาวสถาปัตย์โซว์ฝีมือพัฒนาชุมชนยั่งยืน ต่อลมหายใจ “ชาวมินบุรี”

ของชุมชนมินบุรี โดยทั้ง 3 หัวข้อ ตั้งงบประมาณในการทำงานไว้ที่ 0 บาท ถือเป็นการทำงานที่ความสามารถของพวกเขา แต่พวกเขาได้ลงพื้นที่ที่ชุมชน พบปะพูดคุยกับชาวบ้าน จึงได้รับปัญหาและได้มาซึ่งข้อมูลนำมาใช้ทำงานจนสามารถตอบสนองความต้องการของชุมชนได้สำเร็จ”

✔️ ตอนที่ 3 สาว จาก สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง (สจล.)... ปลา หรือ ปรีดาภา ทุ่มชุมชน เสริมต่อด้วยว่า “พวกเราได้เรียนรู้การทำงานเป็นทีม โดยเริ่มจากการปรับ

ตัวเข้าหากันและดึงความสามารถของแต่ละคนออกมาใช้ รวมถึงวางแผนก่อสร้างจากวัสดุที่เหลือใช้จากชุมชน นำมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด อย่างเช่น โยทียกตุ้มที่ 2 ที่ต้องจัดพิพิธภัณฑ์แห่งชาตินเรนทร์ จึงต้องไปหอดจดหมายเหตุและหอสมุดแห่งชาติ ตลอดจนพิพิธภัณฑ์อื่นๆ เพื่อหาข้อมูลของชุมชนมินบุรี และเชื่อมโยงกับเรื่องราวที่มีอยู่ในปัจจุบันและนำมาจัดทำเป็นลักษณะการเดินสนุกกับของที่เก็บไว้ในพิพิธภัณฑ์ที่น่าสนใจ เช่น มีดินไม้ใหญ่อยู่ตรงกลาง ก็จัดเป็นมุมนั่งพักผ่อน เสาอิฐโบราณที่เราทำ

กรอบรูปเปล้าติดแผ่นใสเพื่อสร้างจุดเด่นของอิฐโบราณที่มีอยู่”

ขณะที่ อัง... ถลิตา สิริพันธ์ บอกว่า “โครงการนี้สื่อให้เห็นว่า ชุมชนมีอีกมากที่ต้องการการดูแลรักษา เราหวังให้คนในชุมชนเห็นคุณค่า ดูแล และชวนให้คนอื่นเข้ามาช่วยกันชม โดยการทำงานในครั้งนี้เป็นแรงผลักดันให้พวกเราได้นำความรู้มาใช้ปฏิบัติงานในชีวิตจริง”

ตามมาติดๆ กับสาวหน้าหวาน อัม... รัตคานา พิธาคุณากร เล่าถึงความประทับใจว่า “ได้รับโจทย์

กลุ่มที่ 8 คือ เรมิตสวนกรัง ให้เป็นสวนสาธารณะ จึงนำวัสดุที่มีในโกดังและต้นไม้ในชุมชนมาออกแบบอย่างง่ายๆ โดยนำไม้มาต่อเชื่อมกับจักรยานเก่าเพื่อให้คนมาปั่นได้ออกกำลังกายและยังช่วยนำน้ำจากคลองมารดน้ำต้นไม้และพืชผักสวนครัวให้เจริญงอกงามให้คนในชุมชนได้ใช้ประโยชน์อีกด้วย การทำงานครั้งนี้ เป็นชีวิตที่แตกต่างจากที่เรา ได้นำความรู้ที่เรียนมาใช้ บอกประสบการณ์และได้เรียนรู้เพิ่มขึ้นทุกวันจากชุมชน จึงทำให้ได้ใช้ความคิดและแสดงออกอย่างเต็มความสามารถ สิ่งสำคัญที่สุดคือ เราสามารถใช้สมองและสองมือพัฒนาชุมชน ทำให้ชาวบ้านยิ้มได้”

ปิดท้ายด้วย หนุ่มมาดเซอร์ ไพร์... ณฐพงษ์ ศรีวิบูลย์ฉวีชัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บอกว่า “ประทับใจบรรยากาศการที่เพื่อนลงพื้นที่เพื่อเก็บข้อมูลแล้วกลับมาช่วยกันสรุปแนวทางการทำงาน

และสร้างโมเดล ตามความต้องการของชุมชน ซึ่งนอกจากประสบการณ์การเรียนรู้อันมีค่าแล้ว ยังเห็นความมีน้ำใจจากเพื่อนต่างสถาบันและมิตรภาพที่ได้รับจากชาวมินบุรี นับเป็นสิ่งล้ำค่าที่สุด หลังจากนั้นจะขยายผลไปช่วยพัฒนาชุมชนอื่นๆ ด้วย”

เห็นความสำเร็จของผลงานหนุ่มสาวสถาปัตย์ กลุ่มนี้แล้ว “ปอม ปอม เกร็ด” ที่นงงเสวยว่า อีกไม่นานเราจะได้เห็นเมล็ดพันธุ์ที่มีค่าจากทั่วโลกศึกษาผลิดอกออกผลแผ่กิ่งก้านไปสู่การทำงานในโลกแห่งความเป็นจริง

แบบนี้แหละที่เรียกว่า “ล่าของกิน อยู่ที่ผลของงาน” ของแท้.

“ปอม ปอม เกร็ด” / รายงาน